

Võta ja loe!

№ 4. — IX aastakäit.

Kas on olemas furnute ülestõusmist?

Missionar Moffat jutustab:

Ühel päeval seisin ma ühe Afriika kuninga Mataba ees, kes oli ümbristatud oma õukondlastest, päalikuist ja nõidadest. Atleisin talle, et olen tulnud talle rääkima Sumala sõna. Mu kõneluse ajal sai ta vähelepanu eriti üles äratatud sõnast „ülestõusmine“.

„Mis?“ hüüdis ta ehmunult ja imestusega. „Mis tähendab see sõna? Kas siis surnud tõusevad ülesse?“

„Jaa,“ ütlesin ma, „kõik surnud tõusevad ülesse.“

„Kas ka minu isa peaks ülesse tõusma?“

„Jaa!“

„Kas kaavad ka kõik mu wastased, keda ma surmanud ja kes sõjaväljal langenud, ülesse tõusma?“

„Jaa.“ Peale selle, kui ta oli mõned silmapilgud mind kõsijelt vaadelnud, pöördus ta oma ümberseisjate poole ja ütles: „Kuulge, teie targad mehed, kas on kellegi kõrre enne seesugust asja kuulnud?“ Siis pöördus Mataba jälle minu poole, pani oma käe oma südamele ja ütles: „Ma ma armastan sind. Su sõnad on maqusad kui mesi, kuid ülestõusmisest ei taha ma kuulda. Surnud

ei või mitte ülesse tõusta! Surnud ei tahi mitte ülesse tõusta!“

Mu küsimusele, miks ta nii arvab, ütles ta üles tõustes ja ärritatult käega sõjakaid liigutusi tehes: „Ma olen tuhandeid tapnud ja kas peavad need jälle üles tõusma?“

Tõepoolest, paljudel on põhjust eitada furnute ülestõusmist, samuti nagu Matabal: nad lihtsalt ei taha, et see sünniks, sest siis tuleks neil silm silma vastu kohata oma tegudega ja seda nad ei või. Abielurikkude kohutaks seda, kelle ta õnnetuks teinud. Mõrwar peaks seisma silm silma vastu oma ohvriga. Peetise peetused tuleksid päeva walgele jne. Sarnane inimene lihtsalt ei taha, et oleks ülestõusmine. Kuid meie tahe ei muuda asja.

Mii palju kui ta uskmatu meel kahtlustusi ette weeretaks ülestõusmise võimalusele, siiski võime rahuga ütelda, et see kõigeväeline Sumal, kes juufis walmistada inimese peotäiest mullast, seefama Sumal on võimeline ka uuesti mullast üles äratama inimihu. Kes võiks panna Sumala võimeile rajajid?

Küsimus on waid selles, kuidas meie jaame seisma Sumala pal-

ge ees, kas hirmu fundes ja hukatuse ootel, või rõõmuga Kristuse vere warjus?

„Ja palju neist, kes mulla põr-

mus magavad, ärkavad siis ülesse: ühed igameheks eluks ja teised juureks teofuufeks, igameheks häbits“ (Saan. 12, 2).

On sul rahu?

Dr. Torrey jutustab:

Uhel õhtul wäljus meie misjonistest Chicagos keeri üksteisikne noormees. Selgi uffel peafasin ma tema, wõtsin ta käest ja ütlejin: „Teie wajate Päästjat.“ Ta tahtis teada saada, miks ma nii mõtlen. Ma wastasin: „Sellepärast, et Teil puudub rahu.“

„Oo, mul on rahu,“ wastas ta. „Ei, Teil ei ole seda,“ ütlesin ma. Uuesti küüsis ta, millest ma seda järeldan. Ma wastasin talle, et nii räägib Sumal ja lugesin talle kirjakoha Piiblist: „Sumalatutel ei ole ühtegi rahu, ütleb mu Sumal“ (Jes. 57, 21).

Noormees püüdis selle üle naljatada, selle järele koguni ägestus ja wäljus. Särkmisel õhtul nägin ma sedasama noormeesi ühe minu abilijega põlwelel palwes. Kui ta üles tõusis ja ma talle lähenejin, sirutas ta mulle käe ja ütles: „Südamest palun andeks seda, mis eile õhtul ütlesin. Teil oli tõesti õigus: mul ei olnud rahu.“ Ma küüsin, kas oli ta nüüd Seesust wastu wõtnud ja

päästetud, millele ta rõõmsalt wastas: „Jaa!“

On sinul rahu südames? Tõelise rahu omab inimene alles siis, kui ta on lepitatud wahetorras Sumalaga selle läbi, et ta on tulnud oma pattudega Issanda juurde ja neid kahetsedes andeks palunud ning siis Seesuse meres leidnud andeksandmise. Me mäletame veel wäga selgesti oma lapsepõlwe kogemustest, kuidas südames rahu ei olnud, kui mõni õffimus oli tulnud meie ja wanemate wahel. Ainult andeksandmine tõi uuesti usalduse ja rahu südamesse. Sarnane on inimese wahetord ta Sumalaga. Pattudega määritud süda ei wõi funda tõelift rahu ja rõõmu, waid see, mida inimene sellises olutorras arwab rõõmuks, on waid wälispidine ja heffeline.

Ara püüa walerahus minna edasi. Ara peka iseennast. Püüsiw rahu, mis kestab ta raskustes ja jurmatunnilgi, on Seesuses.

„Akspäimis Sumala juures on mu hing waiw“ (Pawl 62, 2).

Tõsine teadus.

Tõsine teadus wiib meid Sumalale lähemale. Just waimujuured, kes teaduse taewas kui esmajärgulised tähed hiilgawad,

on olnud Sumalast haaratud. Seal on Kopernikus ja Keppler — mehed sügawalt jumalatarfistud ja tõsiusfistud. Peame

me nimetama Newton'i, geniaalsel leiutajal, kes kunagi ei nimetanud Sumala nime, kui ta ei oleks paljastanud selle juures auksarvuses oma pead, või Linne' kõigi aegade suurim loodusteadlane, kes ühe oma teadusliku avastuse puhul hüüdis: „Ma olen Sumala jalajälgi näinud!“ Peame me meelde tulestama suurt zoooloogi ja jiski piibliuslikku L'ouvier'i, või suurt mõtlejat Leibniz'i, kes meile on kinkinud ka laulu: „Jeesus, kelle surm ja valu meie rõõm ja elu on,“ või Liebig'i, mürski keemikute hulgas, kes ennast rõõmsalt Sumala omaks tunnistas, või Robert Mayer'i, jõuühiluse avastajat, või suurt professor dr. v. Bergmann'i, kes enne viimast operatsiooni, mis ta kallal ette

wõeti, palus: „Oh võta mind, mu Sumal, kae lõrwale...“

Tõepoolest, uurimine ja teadus ei vii meid Sumalast kaugemale, vaid ligemale kõige Loojale. Igal juhul võib teadus minna **ainult kuni Sumala jalajälgedeni**, kuid kunagi ei näe ta teda Jüdames. Sellepärast ei või ta kunagi tagajärjefalt, loogiliselt vastuwaidlematult seletada Sumalat. Kui Sumal saaks mõistuse ja teaduse abil seletatud, siis poleks ta mitte kõrgem ja suurem kui meie waim. Ta olemine on üle meie wäiteise mõistuse. Kuid see Sumala juurde on usutee. Kus teadus lõpeb, seal just algab usk. Papselik lihtne usk ühendab inimlast Sumalaga, palweredelit mööda ligineme Kõigewäelisele Loojale, selle ilmutusi ja tahtmise leiame ta Sõnast.

Tal oli jiski õigus!

Reegi usklik paadimees oli oma aerudele kirjutanud: ühele — palwe, teisele — töö. Kord kui ta pidi üle wiima kedagi härrat, naeris see paadimehe wälja. „Keda palwe enne on aidanud? Tööga küll jõuab edasi.“ — „Wäga hea,“ üfles paadimees. „Olgu teie moodi.“ Ta wõttis aeru, millel oli palwe, weest wälja ja aerufas ainul „töö“ aeruga. Mis

oli tagajärg? Paaf hakkas keerlema samal paigal, kuid ei läinud edasi. „Pane ka teine aer wette,“ üfles wiimaks usumõnikaja. Kui paadimees „palwe“aeru ka tööle pani, hakkatski paaf jälle edasi minema.

„See tööd ja palu Sumalat“ on hea kuldne reegel.

See enda meelest fart mees oli jäänud hea õpetuise.

Surm.

Hommitul mõlle, et ja õhtul enam üle ei ela, kuid õhtul mõlle, et ja mingif kindlat plaani hommituks ei või teha. Nii ole alati walmis ja ela nii, et surm jind

mitte ettewalmistamatult kaasa ei wiiks. (Kempise Toomas.)

Kui ka Lawater sureb, jiski ta waim ega ta Sumal ei jure (Lawater).

Laulud.

Viisil: Võitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Püha Waim, mu sisje tule, Minu südant valgusta. Ustavaks nõuandjaks ole, Taewa teele juhata!

Loomu poolest olen kuri, Heale tööle kõlbmata, Ara müüdnud patu ori, Ei või ennast aidata.

Loo mu sisje puhas süda, Võta wana wälja seeft, Kui see teeb ka lihal' häda, Siiski tänan selle eest. —

Võitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Taewa Isa arm meil särab, Kui üks selge tule torn. Meie hoolde wäiksed lambid Ranna ääre jäefud on.

Roor: Võlegu need wäiksed lambid, Näitku valgust merele, Mõnda meremeeft võid päästa Surmahädast võesti.

Patu öö, nii paks ja pime, Väined hirmsalt murravad, Mitmed silmad igasjedes valgust näha saavad.

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. Lisa 30.

Kes on see, kes armastuses Otsib kadunud hingesid, Annab neile patud andeks, Trööstib kurbi südameid? See on Jeesus, meie sõber, Kes meid saab aidata, Ei veel iial ole ükski Mõnda armastand, kui ta.

Viisil: Jeesus, tule minule! P. 59.

Püha Waim, oh tule ja, Ole meie saatija Raskel, kiffal eluteel, Kus meil wõidelda on veel.

Wärsind waimu finnifa, Võtra usku kaswata, Hüüa meie hingesse: Mina wiin teid saewasse.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind á 2 senti, 10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s., välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni hääks ja kaastõid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22
Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“ tr., Rataskaevu 6
Ilmus 14. märtsil 1940.

